

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 118

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 februarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 21 din 7 iulie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	2–13
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
32.648/2020. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Social Democrat, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020	14
838. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Uniunea Independentă pentru Tecuci, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020	14–15
1.151. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Gorjenilor, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020	15
1.284. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Băcăuanilor, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020	15–16
1.429. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Pact pentru Galați, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020	16

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 21

din 7 iulie 2020

Dosar nr. 1.144/1/2020

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Eleni Cristina Marcu	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Șimona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Florentina Dragomir	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.”

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 1.144/1/2020 a fost legal constituit, conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

Conform art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, la ședința de judecată a participat doamna Diana Gabriela Vlădaia, magistrat-asistent în cadrul Secției penale.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul judecător Valentin Horia Șelaru, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul Teodor Manea, procuror-șef al Biroului de recursuri penale în interesul legii, Secția judiciară.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 1.144/1/2020, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, drept urmare a solicitării formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Totodată, a învederat că a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

De asemenea, a mai învederat că prin procesul-verbal din data de 1.07.2020 s-a dispus înlocuirea domnului judecător Constantin Epure cu domnul judecător Ionuț Mihai Matei, iar prin procesul-verbal din data de 2.07.2020 s-a dispus înlocuirea domnului judecător Ionuț Mihai Matei cu doamna judecător Eleni Cristina Marcu.

La data de 25.06.2020, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 966/C/1.232/III-5/2020 prin care s-a adus la cunoștință că, în cadrul Secției judiciare — Serviciul judiciar penal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând chestiunea de drept supusă dezlegării în prezenta cauză. De asemenea, la aceeași dată au fost depuse la dosarul cauzei concluzii scrise formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat domnului procuror Teodor Manea să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, precizând că nu este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute cumulativ de legiuitor în dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, și anume de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată, având în vedere și jurisprudența completurilor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A precizat că problema de drept supusă dezlegării vizează lămurirea unei confuzii dintre competența de realizare a urmăririi penale în sensul Codului de procedură penală și specializarea unei anumite categorii a organelor de cercetare penale în sistemul poliției judiciare.

Astfel, a precizat că, în analiza realizată de judecătorul de cameră preliminară în speța de față, urmărirea penală este dată în competența exclusivă a procurorului, iar competența se raportează la procuror.

În acest context, a susținut că, potrivit art. 324 din Codul de procedură penală, procurorul poate delega punctual efectuarea unor acte de urmărire penală către lucrători de poliție judiciară, ceea ce semnifică îndeplinirea actelor în numele procurorului, cu singura condiție să existe calitatea de organ de cercetare penală.

Din perspectiva condiției ca de dezlegarea care se dă acestei probleme de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei, procurorul a considerat că nu există o veritabilă problemă de drept.

Procurorul a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Iași, întrucât nu sunt întrunite cele trei condiții prevăzute, cumulativ, de legiuitor cu privire la această procedură.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

I.1. Prin Încheierea penală din data de 26 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.113/89/2019/a1, Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.”

I.2. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori este investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea contestației formulate de inculpații P.G. și P.F.A. împotriva **Încheierii nr. 98 din data de 16 decembrie 2019, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Vaslui.**

Prin încheierea menționată, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Vaslui a respins cererile și excepțiile invocate de către inculpații P.G. și P.F.A.

În temeiul art. 342 din Codul de procedură penală cu referire la art. 36 alin. (1) lit. a) și art. 41 din Codul de procedură penală, s-a constatat competența materială și teritorială a Tribunalului Vaslui în soluționarea prezentei cauze.

În baza art. 346 alin. (2) din Codul de procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu Rețizitoriul nr. 184/P/2015 emis la data de 16 octombrie 2019 de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală privind pe inculpații:

1. P.G. trimis în judecată, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

— folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, faptă prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (2 acte materiale);

— fals intelectual, prevăzută de art. 321 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (25 de acte materiale), ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

2. P.A.F. trimisă în judecată, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunilor de:

— complicitate la infracțiunea de folosire sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (2 acte materiale);

— fals intelectual, prevăzută de art. 321 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (23 de acte materiale);

— fals intelectual, prevăzută de art. 321 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (12 acte materiale).

S-a dispus începerea judecării privind inculpații P.G. și P.A.F.

Pentru a dispune astfel, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Vaslui a constatat că, în baza art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii de cameră preliminară îl constituie verificarea după trimiterea în judecată a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și a verificării legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

S-a reținut că cei doi inculpați nu au contestat competența de soluționare a cauzei de către Tribunalul Vaslui.

Referitor la legalitatea sesizării instanței de judecată de Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, judecătorul de cameră preliminară a constatat că aceasta s-a efectuat prin intermediul Rețizitoriului nr. 184/P/2015.

Cu privire la necompetența Direcției Generale Anticorupție — Serviciul Județean Vaslui în a efectua acte de urmărire penală în prezenta cauză, judecătorul de cameră preliminară a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, procurorul poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală. Această delegare a atribuțiilor procurorului, în cazul în care acesta efectuează urmărirea penală, s-a efectuat în prezenta cauză față de ofițerii de la Direcția Generală Anticorupție — Serviciul Județean Vaslui, care este o structură specializată a Ministerului Administrației și Internelor și care face parte din cadrul poliției judiciare, fiind indicate în art. 324 alin. (3) raportat la art. 55 alin. (1) lit. b), alin. (4) și (6) din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 56 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, urmărirea penală se efectuează de către un procuror din cadrul Direcției Naționale Anticorupție în prezenta cauză, însă, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, procurorul poate delega, prin ordonanță, efectuarea unor acte de urmărire penală. S-a reținut că actele efectuate de ofițerii Direcției Generale Anticorupție — Serviciul Județean Vaslui nu fac parte din cele exceptate în mod expres de lege prin art. 324 alin. (4) din Codul de procedură penală, pentru a fi lovite de nulitate.

Deopotrivă, s-a reținut că actele efectuate în cursul urmăririi penale de ofițerii Direcției Generale Anticorupție de la Iași sau Vaslui sunt în deplină concordanță cu cele indicate de procuror în ordonanțele de delegare, nefiind depășite aceste atribuții.

Mai mult, s-a constatat că ofițerii de poliție ai Direcției Generale Anticorupție, făcând parte din structurile poliției judiciare, au avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu prevede o limitare a atribuțiilor acestora, referitoare la cercetarea infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sau de Codul penal ori de alte legi speciale cu caracter penal.

La data de 3 februarie 2020, inculpații au depus la dosar o cerere scrisă, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unei chestiuni de drept, respectiv dacă organele judiciare ale Direcției Generale Anticorupție sunt sau nu competente să desfășoare acte de urmărire penală în cauzele în care nu sunt învinuți care fac parte din personalul Ministerului Afacerilor și Internelor.

Dezbaterile asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură

penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se statueze asupra problemei de drept, au avut loc la termenul din data de 5.03.2020, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din Încheierea din 26.03.2020, când instanța a constatat îndeplinite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, a dispus sesizarea instanței supreme.

Instanța de apel, în baza art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

I.3. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Analizând admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în conformitate cu art. 475 din Codul de procedură penală, completul de judecată investit cu soluționarea contestației formulate de inculpații P.G. și P.F.A. împotriva Încheierii nr. 98 din data de 16 decembrie 2019, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Vaslui, în Dosarul nr. 2.113/89/2019/a1, a apreciat că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât:

— este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (calea de atac a contestației în procedura de cameră preliminară);

— de lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei vizând o interpretare a normelor de drept procesual penal, în legătură directă cu verificarea legalității administrării probelor, din perspectiva organului de urmărire penală competent, verificare ce se circumscrie obiectului procedurii în cameră preliminară, astfel cum este stabilit în art. 342 din Codul de procedură penală.

Pentru a reține că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, Curtea a avut în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra acestei chestiuni de drept, care nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Pe fondul chestiunii de drept a cărei dezlegare s-a solicitat, instanța de trimitere a arătat, *într-o primă interpretare*, că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 383/2005, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005*, în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, articol de lege care nu limitează în vreun fel organele de cercetare penală cărora procurorul le poate delega efectuarea unor acte de urmărire penală, singura condiție fiind ca acestea să fie organe ale poliției judiciare.

Efectuarea activităților procesuale prin delegare reprezintă, în fapt, potrivit doctrinei juridice, o deplasare limitată de competență de la un organ de urmărire sau de la o instanță de judecată, legal competente, într-o cauză penală, către un alt organ sau o altă instanță inferior/inferioară ierarhic (V. Dongoroz, S. Kahane, G. Antoniu, C. Bulai, N. Iliescu, R. Stănoiu, *Explicații teoretice ale Codului de procedură penală român, Partea generală*, vol. V, ed. a 2-a, Ed. Academiei, București, 2003, p. 300).

Instanța a apreciat că, întrucât delegarea poate fi dispusă doar unui organ inferior ierarhic, având în același timp atribuții mult limitate în realizarea mandatului primit, acest organ nu trebuie și nici nu este posibil să respecte normele de

competență cerute procurorului care efectuează urmărirea penală și care dispune delegarea.

Totodată, instanța de trimitere a constatat că nu există o normă procesual penală prin care să se fi limitat ori interzis organelor de cercetare penală ale poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție să poată, ca urmare a delegării dispuse în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, efectua acte de urmărire penală și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, iar în lipsa unor norme speciale derogatorii se aplică norma generală, care permite delegarea oricărui organ de cercetare penală al poliției judiciare.

De asemenea, instanța de trimitere a susținut că atunci când legiuitorul a dorit să limiteze actele ce pot fi efectuate prin delegare de către un organ de cercetare penală al poliției judiciare a prevăzut această limitare în mod expres făcând trimitere la dispozițiile art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, în care s-a prevăzut că „*Ofițerii și agenții de poliție judiciară pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Direcției Naționale Anticorupție*”.

În consecință, într-o primă opinie, instanța de trimitere a considerat că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au o competență exclusivă în cauzele penale prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, fiind singurii care pot efectua în aceste cauze acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent, dar pot efectua, prin delegarea dispusă în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, *acte de urmărire penală și în alte cauze*.

Instanța de trimitere a apreciat că, similar, și instanțele care au o competență materială și personală specială, cum ar fi curțile de apel, pot efectua, potrivit art. 201 din Codul de procedură penală, prin delegare, anumite acte de procedură de competența instanței superioare (de exemplu, Înalta Curte de Casație și Justiție poate delega atribuția de administrare a probei testimoniale unei curți de apel).

În cea de-a doua opinie, instanța de trimitere a considerat că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu pot efectua acte de cercetare penală prin delegare, în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005.

Potrivit acestei interpretări, s-a apreciat că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența de a desfășura, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, numai actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

Instanța de trimitere a invocat Decizia nr. 674 din 17 noiembrie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 20 martie 2017, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a art. I și II din Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar în considerentele deciziei, paragraful 31 a reținut că „(...) *În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o extindere nejustificată a competenței Direcției generale anticorupție în sensul instrumentării de către aceasta a unor fapte săvârșite de persoane care nu fac parte din personalul Ministerului Administrației și Internelor, Curtea apreciază că nici aceasta nu poate fi primită. Din analiza*

reglementărilor în vigoare, Curtea observă, astfel cum s-a arătat anterior, că Direcția generală anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având astfel competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister”.

În acest context, s-a apreciat că un argument suplimentar l-a constituit și faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2013 privind stabilirea unor măsuri pentru eficientizarea activităților de prevenire și combatere a corupției s-au adus modificări art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, în sensul că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne efectuează, în condițiile legii, activități de prevenire și descoperire a faptelor de corupție, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind următoarele categorii de infracțiuni: a) infracțiuni prevăzute de art. 254—257 din Codul penal; b) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare”, însă această ordonanță de urgență a fost respinsă prin Legea nr. 324/2013 privind stabilirea unor măsuri pentru eficientizarea activităților de prevenire și combatere a corupției, legiuitorul nedorind lărgirea competenței lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne.

În concluzie, instanța de trimitere a considerat că, deși art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală nu face distincție între organele de cercetare penală cărora procurorul care efectuează urmărirea penală le poate delega, prin ordonanță, efectuarea unor acte de urmărire penală, aceasta nu exclude obligativitatea prevăzută de lege, și anume aceea potrivit căreia oricare dintre organele de cercetare penală cărora procurorul le-ar putea delega atribuții trebuie să aibă competența de a efectua actele de urmărire penală solicitate. Or, ofițerii din cadrul Direcției Generale Anticorupție au prin lege competența de a efectua acte dispuse de procuror, doar în ceea ce privește săvârșirea de fapte de corupție de către personalul Ministerului Administrației și Internelor.

1.4. Punctele de vedere ale procurorului și ale inculpaților cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția impusă de art. 475 din Codul de procedură penală care impune ca de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea în fond a cauzei. Din punctul său de vedere, textele care trebuie avute în vedere, în apreciere, conduc spre soluții și determină interpretări clare, astfel încât nu există acea doză de echivoc necesară pentru a considera că aceasta este o chestiune care să necesite dezlegare în procedura cerută de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Sesizarea este admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă a conținutului acestora.

S-a considerat că implicație în soluționarea unor aspecte din cauză poate avea doar chestiunea ce vizează dacă lucrătorii din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competență, în condițiile în care procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție dispune delegarea acestora în efectuarea unor acte în cadrul urmăririi penale. În speța pendinte s-au efectuat următoarele acte de urmărire și de cercetare penală, respectiv: ordonanța de delegare a Direcției Generale Anticorupție Vaslui din data de 10.05.2016, prin care s-a dispus audierea martorului B.P. și solicitarea de relații de la Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale Vaslui; ordonanța de delegare a Direcției

Generale Anticorupție Vaslui din data de 18.08.2016, prin care s-a dispus audierea martorilor L.S.M. și C.M. și ordonanța de delegare din 3.08.2018 prin care s-a dispus ridicarea unor documente de către Direcția Generală Anticorupție.

În acest context, procurorul a apreciat că Direcția Generală Anticorupție este competentă să efectueze acte de cercetare penală în ipoteza delegării prin ordonanța procurorului, independent de calitatea de personal al Ministerului Administrației și Internelor. Prin ordonanța de delegare a procurorului, competența de a efectua urmărirea penală în cauză nu a fost transferată ofițerului de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție, actele de urmărire penală întocmite de acesta fiind efectuate în numele procurorului care a dat dispoziția scrisă. Prin delegare practic se transmite dreptul de a efectua un act procedural unui organ competent teritorial, dar necompetent funcțional să efectueze în cauză urmărirea penală.

Prin urmare, opinia procurorului a fost în sensul că actele îndeplinite prin delegare de către lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție în temeiul delegării dispuse prin ordonanță de către procuror, în cauzele în care acesta este competent să efectueze urmărirea penală, nu sunt lovite de nulitate, nici relativă, nici absolută, chiar dacă vizează o persoană care nu face parte din personalul Ministerului Administrației și Internelor și fapte de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Apărătorul ales al inculpaților contestatori a apreciat că sunt îndeplinite condițiile procesuale pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Asupra problemei de drept ridicate s-a susținut opinia conform căreia ofițerii Direcției Generale Anticorupție nu au competența de a efectua acte de urmărire penală cu privire și la alte persoane, care nu reprezintă personal din cadrul Ministerului Administrației și Internelor. Apărătorul ales a precizat că Direcția Generală Anticorupție s-a înființat în subordinea ministrului administrației și internelor, ca structură specializată pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu, ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție fiind abilitați să efectueze activități de descoperire a infracțiunilor de corupție săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

În argumentarea opiniei exprimate, apărătorul ales a susținut că procurorul, care este competent din punct de vedere legal să efectueze urmărirea penală în cauză, nu poate delega efectuarea unui act de urmărire penală unui organ de cercetare penală care nu este competent, cu referire strictă la dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, care prevăd, în mod expres, faptul că ofițerii Direcției Generale Anticorupție au competență exclusivă în privința personalului Ministerului Administrației și Internelor. Pe de altă parte, s-a susținut că normele procesual penale din dreptul comun sau din legislația specială sunt de strictă interpretare, legiuitorul neprevăzând situații derogatorii.

II. Jurisprudența națională relevantă în materie

Într-o primă opinie, au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești pronunțate în cauze în care s-a statuat lipsa de competență a Direcției Generale Anticorupție în a efectua acte de cercetare penală privind faptele de corupție, inclusiv în ipoteza delegării prin ordonanța procurorului, în cauze în care inculpații nu au calitatea de personal al Ministerului Afacerilor Interne: *Încheierea nr. 779 din 7.10.2014*, pronunțată de Curtea de Apel București, *Încheierea din data de 27.11.2019*, pronunțată de Tribunalul Timiș, în Dosarul nr. 4.253/30/2019/a1, *Încheierea nr. 13/2018 din 14.02.2018*, pronunțată de Tribunalul Mureș, în Dosarul nr. 1.811/102/2017/a1, *Încheierea din 20 noiembrie 2019*, pronunțată de Tribunalul Gorj, în Dosarul nr. 9.014/95/2014*.

În sprijinul acestei opinii este și minuta întâlnirii procurorilor șefi de secție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al parchetelor de pe lângă curțile de apel (București, 9—10 martie 2020) sub patronajul Institutului Național al Magistraturii, care a conchis, cu majoritate, că Direcția Generală Anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având astfel competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.

Într-o altă opinie s-a considerat că Direcția Generală Anticorupție este competentă să efectueze acte de cercetare penală în ipoteza delegării prin ordonanța procurorului, independent de calitatea de personal al Ministerului Afacerilor Interne. Mai mult, în cadrul acestei orientări, unele instanțe au apreciat că lucrătorii de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție sunt competenți să efectueze cercetări cu privire la săvârșirea oricărei infracțiuni, prin ordonanța de delegare a procurorului, actele de urmărire penală întocmite de aceștia fiind efectuate în numele procurorului care a dat dispoziția scrisă care păstrează competența de a efectua urmărirea penală în cauză și care nu a fost transferată ofițerului de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție.

În susținerea acestei opinii s-a identificat practică doctrinară, și anume *Încheierea penală nr. 73/CP/19.05.2017, pronunțată de Tribunalul Mureș, în Dosarul nr. 500/102/2017/a1*, definitivă prin *Încheierea penală nr. 46/C/CP/22.06.2017* a judecătorului de cameră preliminară de la Curtea de Apel Târgu Mureș, *Încheierea nr. 66/2019, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Iași, în Dosarul nr. 23/99/2019/a1, Încheierea nr. 152 din data de 20.12.2019, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, în Dosarul nr. 4.253/30/2019/a1*.

III. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Au fost identificate următoarele decizii relevante ale Curții Constituționale pentru problema de drept analizată:

— Decizia nr. 674 din 17 noiembrie 2016 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 20 martie 2017;

— Decizia nr. 302 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017;

— Decizia nr. 317 din 21 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), (2) și (3) și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 23 iulie 2019;

— Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016.

IV. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

S-a enunțat practică doctrinară, și anume *Încheierea nr. 231 din 19.02.2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 854/33/2014/a1, Decizia nr. 300/A din 14 iulie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 2.932/2/2012, Decizia nr. 135/A din 30 mai 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 1.555/1/2017 și Decizia nr. 173/A din 4 iulie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 106/36/2016*.

V. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu Adresa nr. 684 din 2 iunie 2020, Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică a înaintat punctul de vedere asupra chestiunii de drept a cărei dezlegare s-a solicitat, apreciind că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, care formează obiectul Dosarului nr. 1.144/1/2020, este inadmisibilă, întrucât nu este îndeplinită condiția privind existența unei relații de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei, prevăzută în art. 475 din Codul de procedură penală, în accepțiunea conferită de jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În argumentarea acestei opinii s-a invocat Decizia nr. 14/2017 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 28 iunie 2017), Decizia nr. 21/2019 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 981 din 5 decembrie 2019), Decizia nr. 11/2014 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014) și Decizia nr. 23/2014 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014), din perspectiva condiției ca de lămurirea problemei de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei, prin care s-a statuat, de principiu, asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei *problemă de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei*, arătându-se că prin aceasta trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protejuate prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă, (...) dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În aceste condiții, în raport cu jurisprudența invocată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sesizarea apare ca inadmisibilă, întrucât lămurirea chestiunii de drept nu are consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile nu există o relație de dependență, iar dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării nu este determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În continuare, referitor la competența de efectuare a urmăririi penale, în raport cu care se verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, a opinat că aceasta îi aparține în mod exclusiv procurorului, întrucât cauza privește infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene.

În acest sens au fost invocate dispozițiile art. 13 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție, iar în conformitate cu dispozițiile art. 56 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală, urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror: (...) d) în cazul infracțiunilor pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție.

Astfel, s-a apreciat că, în cauzele în care competența de efectuare a urmăririi penale îi aparține în mod exclusiv procurorului, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, din perspectiva normelor privind competența, se verifică prin raportare la procuror, iar nu la organul de cercetare penală al poliției judiciare delegat de procuror să efectueze anumite acte de urmărire penală.

În sensul menționat anterior s-a invocat Decizia nr. 135/A din 30 mai 2018 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție și Decizia nr. 300/A din 14 iulie 2016 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Opinia exprimată de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul că verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, din perspectiva normelor privind competența, se realizează prin raportare la procuror, iar lămurirea chestiunii de drept nu produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a contestației în procedura camerei preliminare și nici asupra modului de rezolvare a fondului cauzei (asupra rezolvării acțiunii penale sau asupra rezolvării acțiunii civile în procesul penal), neexistând o relație de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei, în accepțiunea conferită de jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, cu consecința inadmisibilității sesizării.

VI. Opinia specialiștilor consultați asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

— *Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept — Centrul de Cercetări în Științe Penale* a opinat că, în raport cu criteriile de admisibilitate stabilite de art. 475 din Codul de procedură penală, se poate constata că toate cele trei condiții prevăzute de acest text de lege sunt îndeplinite, respectiv: sesizarea trebuie să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță (Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță — soluționarea unei contestații în procedura de cameră preliminară); existența unei chestiuni de drept controversate de care depinde soluționarea fondului cauzei, în raport cu practica judiciară neunitară în privința întinderii și efectelor competențelor lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție; fondul cauzei pendinte este influențat de nulitatea și/sau excluderea unor mijloace de probă; chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul unei alte sesizări pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sau a unui recurs în interesul legii și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În opinia juridică transmisă, pe fondul sesizării, s-a considerat că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare în alte cauze decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005.

În argumentare s-a făcut trimitere la minuta întâlnirii procurorilor șefi de secție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al parchetelor de pe lângă curțile de apel (București, 9—10 martie 2020) sub patronajul Institutului Național al Magistraturii, care a conchis, cu majoritate, că interpretarea Deciziei nr. 674 din 17 noiembrie 2016 a Curții Constituționale este cea corectă. Astfel, în

considerentele deciziei menționate, la paragraful 31 se statuează că Direcția Generală Anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având astfel competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.

Opinia exprimată de decanul Facultății de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara a fost în sensul că textele legale în discuție, respectiv art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală și art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, sunt complementare, în sensul că ele vizează aceeași ipoteză, astfel încât nu se impune a fi tratate diferit sau independent unul de celălalt.

În esență, s-a arătat că procurorul este obligat să efectueze în integralitate urmărirea penală (ceea ce presupune atât cercetarea penală ce aparține de regulă poliției judiciare, cât și deciziile asupra urmăririi penale ce aparțin în mod tradițional unui magistrat).

S-a opinat că, atunci când procurorul decide delegarea, în principiu, se poate orienta spre orice lucrător din cadrul poliției judiciare care îndeplinește condițiile de a fi organ de cercetare penală, așa cum prevăd dispozițiile art. 55 alin. (4) din Codul de procedură penală și ale Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare.

Conform art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, în scopul efectuării cu celeritate și, în mod temeinic, a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de corupție, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție funcționează ofițeri de poliție. Ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la art. 10 alin. (1) din același act normativ își desfășoară activitatea sub autoritatea exclusivă a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție și pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii acestei direcții și dețin o competență generală de cercetare, fiind limitată de dispozițiile procurorului.

În consecință, s-a considerat că polițiștii judiciari din cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt polițiști cu competență de cercetare penală distinctă, precisă și limitată la infracțiunile comise de personalul Ministerului Afacerilor Interne. S-a opinat că existența unui act de delegare nu schimbă cu nimic regimul juridic al actelor întocmite de polițiștii judiciari din cadrul Direcției Generale Anticorupție, în condițiile în care delegarea este o condiție esențială pentru exercitarea competenței acestora, datorită specificului infracțiunilor de corupție, iar, pe de altă parte, limitarea competenței polițiștilor judiciari din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu reprezintă o excepție, ci este expresia unei politici penale sectoriale dedicate investigării aprofundate anumitor categorii de infracțiuni.

S-au enunțat prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, care instituie o competență distinctă a polițiștilor judiciari din cadrul Direcției Generale Anticorupție pentru a efectua acte de cercetare penală cu privire la infracțiunile de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție comise de personalul Ministerului Administrației și Internelor. S-a opinat că această competență este una cu caracter personal, determinată de calitatea autorului faptei și a cărei nerespectare în fața de urmărire penală se sancționează cu nulitatea absolută, așa cum a decis Curtea Constituțională prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017.

— *Facultatea de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca* a opinat în sensul că lucrătorii poliției judiciare

din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare doar în cauzele penale care intră sub incidența art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005.

În argumentare s-au invocat dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, potrivit căroră: „Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.”

Așadar, s-a considerat că această reglementare este neechivocă, în sensul că stabilește competența materială și personală exclusivă a organelor de cercetare penală din cadrul Direcției Generale Anticorupție doar în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor (în prezent, Ministerul Afacerilor Interne).

Din această perspectivă, s-a precizat că organele de cercetare penală speciale din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu pot efectua acte de urmărire penală cu privire la infracțiuni de corupție săvârșite de alte persoane decât personalul Ministerului Afacerilor Interne, în acord cu *Decizia nr. 674 din 17 noiembrie 2016 a Curții Constituționale*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 20 martie 2017, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

— *Facultatea de Drept din cadrul Universității Lucian Blaga din Sibiu* a opinat în sensul că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare în alte cauze penale decât acelea prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, dat fiind că aceasta este o structură specializată strict în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului Ministerului Afacerilor Interne.

S-a menționat că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 limitează competența Direcției Generale Anticorupție atât în ceea ce privește actele de cercetare penală (indiferent dacă acestea sunt efectuate de lucrătorii Direcției Generale Anticorupție în calitate de organe de cercetare penală ori prin delegare dispusă de procurorul competent), cât și cu privire la obiectul acestor cauze, și anume doar acelea care se referă la infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

În același sens sunt și dispozițiile cuprinse în *Decizia nr. 674 din 17 noiembrie 2016 a Curții Constituționale*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 20 martie 2017, din care se desprinde următoarea concluzie: „Direcția generală anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având, astfel, competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.”

Conform punctului de vedere transmis, extinderea competenței acestei structuri din cadrul Ministerului

Administrației și Internelor la alte fapte ori la alte persoane decât acelea strict avute în vedere de dispozițiile legale invocate mai sus, indiferent de calitatea în care acționează lucrătorii Direcției Generale Anticorupție, reprezintă o încălcare a acestor dispoziții privitoare la competența organelor de cercetare penală, ceea ce ar putea atrage, în condițiile legii, nulitatea actelor de urmărire penală efectuate în asemenea condiții.

— *Facultatea de Drept — Universitatea din București — Departamentul de drept penal* a opinat că ofițerii Direcției Generale Anticorupție nu pot efectua acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005.

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, care stabilesc că „*lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor*”, este stabilită competența ofițerilor Direcției Generale Anticorupție.

În opinia exprimată de specialistul de drept în materie penală se precizează că în cauzele penale privind infracțiunile de corupție prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror (art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție).

Din punct de vedere funcțional, lucrătorii Direcției Generale Anticorupție au atribuții limitate și nu sunt competenți să efectueze urmărirea penală, să se manifeste autonom, ca veritabile organe de urmărire penală, ci doar *delegat*, pentru efectuarea actelor de cercetare penală dispuse de procurorul competent.

Astfel, s-a exprimat opinia potrivit căreia această formă atipică de reglementare a competenței unor lucrători de poliție judiciară produce două consecințe imediate:

- (i) statutul hibrid al lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție este incompatibil cu dispozițiile art. 57 alin. (1) din Codul de procedură penală care reglementează competența materială generală a organelor de cercetare penală ale poliției judiciare. Opțiunea asumată a legiuitorului a fost de a nu recunoaște acestor lucrători de poliție judiciară vocația generală pe care o are orice organ de cercetare penală al poliției judiciare de a efectua acte de urmărire în toate cauzele care nu intră în competența obligatorie a procurorului sau a organelor de cercetare penală speciale;
- (ii) în absența ordonanței de delegare emise de procurorul competent, atribuțiile funcționale ale lucrătorilor Direcției Generale Anticorupție nu se pot manifesta în concret. Practic, delegarea nu este doar instrumentul care le transferă competența, ci chiar premisa legitimității lor.

În consecință, s-a opinat în sensul că singura ipoteză în care lucrătorii Direcției Generale Anticorupție se pot exprima ca subiecți procesuali oficiali este cea în care realizează atribuția judiciară încredințată prin art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, evident, în contextul restrictiv și condiționat prevăzut de lege.

Astfel, în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, competența lucrătorilor Direcției Generale Anticorupție este specializată:

a) *după materie*, în sensul că atribuțiile lor judiciare nu se pot realiza decât în cauze având ca obiect infracțiunile de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

b) *după calitatea persoanei*, în sensul că nu pot efectua acte de cercetare penală decât în cauzele în care infracțiunile de corupție au fost săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

În concluzie, competența ofițerilor Direcției Generale Anticorupție este o competență specială caracterizată prin exclusivitate ca urmare a triplei specializări realizate prin dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005.

Din punct de vedere funcțional (*rationae officii*), lucrătorii de poliție judiciară din această structură specializată nu pot efectua acte de urmărire penală, ci doar acte de cercetare ca urmare a delegării dispuse de procuror. După materie (*rationae materiae*), aceste acte de cercetare nu pot fi efectuate decât în cauzele referitoare la infracțiuni de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în timp ce după calitatea persoanei (*rationae personae*), competența ofițerilor Direcției Generale Anticorupție privește exclusiv infracțiunile de corupție săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

Astfel, s-a exprimat opinia potrivit căreia abilitarea de a efectua acte de cercetare penală și în alte cauze decât cele privitoare la personalul Ministerului Administrației și Internelor, întrucât implică o extindere a competenței specializate, nu poate fi atribuită pe cale judiciară, ci doar pe cale legală, așa cum s-a încercat prin modificarea art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005, ca urmare a adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2013 privind stabilirea unor măsuri pentru eficientizarea activităților de prevenire și combatere a corupției, respinsă prin Legea nr. 324/2013, fiind de necontestat opțiunea legiuitorului de a menține forma limitată de competență a lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție.

VII. **Punctul de vedere al Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Prin Adresa nr. 966/C/1.232/III-5/2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul de vedere asupra chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu s-a solicitat.

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, punctul de vedere exprimat a fost în sensul că sesizarea Curții de Apel Iași **este inadmisibilă**, motivat de faptul că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute cumulativ de legiuitor, întrucât dezlegarea ce ar urma să fie dată chestiunii de drept care formează obiectul sesizării nu este determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale, motiv pentru care nu poate primi o dezlegare de principiu.

S-a precizat că, în mod constant, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Astfel, referitor la sintagma „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei” s-a arătat că sesizarea trebuie să ducă la interpretarea în abstract a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei (Decizia nr. 14 din 12 mai 2015,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iunie 2015; Decizia nr. 14 din 18 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 iunie 2016; Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 12 aprilie 2017; Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 22 ianuarie 2018).

Conform punctului de vedere exprimat de parchet, s-a reținut că, deși întrebarea formulată este generată de analiza legalității probelor în procedura de cameră preliminară, ea nu se raportează la competența organului de urmărire penală, ci vizează a se lămuri dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție puteau audia trei martori, ca urmare a delegării acestora de către procuror, într-o cauză de corupție, alta decât cele enumerate în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005.

Astfel, s-a precizat că stabilirea legalității administrării mijloacelor de probă obținute prin audierea a trei martori se face inclusiv în cadrul stabilit de Curtea Constituțională în Decizia nr. 383 din 27 mai 2015, paragraful 21: „Curtea constată că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeul probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta, deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art. 280—282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulității, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba sau actelor prin care s-a administrat aceasta.”

Pe de altă parte, s-a arătat că organul de urmărire penală competent să efectueze urmărirea penală este procurorul, întrucât sunt aplicabile dispozițiile art. 13 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2000, coroborate cu cele ale art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală, iar legalitatea actelor de urmărire penală efectuate prin delegare se verifică raportat la competența procurorului emitent al ordonanței de delegare.

Susținerea că lucrătorii de poliție judiciară din cadrul unei anumite structuri a Ministerului Afacerilor Interne ar avea vreo competență legală în efectuarea urmăririi penale în cauzele date prin lege în competența de efectuare obligatorie a urmăririi penale de către procuror nu poate fi primită, întrucât actul de delegare nu îi conferă nicio competență personală ori materială, ci reprezintă o exercitare a competenței exclusive a procurorului, care poate delega sau poate efectua el însuși întreaga urmărire penală.

S-a susținut că atribuirea de competențe speciale în materia urmăririi penale, prin crearea de structuri specializate în cadrul organelor judiciare, se face doar în raport cu procurorul, acesta fiind titularul acțiunii penale și conducătorul urmăririi penale, iar nu în raport cu structurile poliției judiciare.

Relevantă în acest sens este expunerea de motive la Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, potrivit cărora, „în vederea operaționalizării structurii noi înființate, se impune luarea unor măsuri imediate, extraordinare în plan legislativ, pe de o parte, pentru abilitarea ofițerilor de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție de a efectua acte de descoperire a infracțiunilor de corupție săvârșite de personalul Ministerului Afacerilor Interne, sub directă autoritate a procurorilor specializați în combaterea corupției, (...)”.

Or, conform dispozițiilor art. 324 din Codul de procedură penală, în cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală, cu excepția celor expres prevăzute în alin. (4) al acestui articol. Întrucât delegarea poate fi dispusă doar unui organ ierarhic inferior, ceea ce se impune a fi verificat nu este competența organului delegat (atât timp cât îndeplinește condiția cerută de art. 324 din Codul de procedură penală, de a fi organ de cercetare penală), ci competența celui care a dispus acel act procedural, act care devine parte componentă a cauzei, ca și cum ar fi fost efectuat de el însuși.

În concluzie, s-a apreciat că doar procurorul este cel care poate decide dacă delegă și căror organe de cercetare penală ale poliției judiciare delegă efectuarea anumitor acte de urmărire penală ori le efectuează el însuși, fără ca normele de organizare și funcționare ale unor structuri ale Ministerului Afacerilor Interne în cadrul cărora funcționează și lucrători ai poliției judiciare să fie incidente.

Direcția Generală Anticorupție este o categorie distinctă de organe de cercetare penală, care funcționează după regulile poliției judiciare, similar cu celelalte structuri de poliție judiciară din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, și anume: *Inspectoratul General al Poliției Române* (Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, cu modificările și completările ulterioare) și *Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române* (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, aprobată cu modificări prin Legea nr. 81/2002, cu modificările și completările ulterioare).

Astfel, prin numirea în corpul poliției judiciare, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau al procurorului anume desemnat de acesta, lucrătorii Direcției Generale Anticorupție primesc o competență materială generală de a efectua acte de cercetare penală.

VIII. Dispoziții legale incidente

Art. 55 din Codul de procedură penală — Organele de urmărire penală

„Art. 55. — (1) **Organele de urmărire penală** sunt:

- a) **procurorul;**
- b) **organele de cercetare penală ale poliției judiciare;**
- c) organele de cercetare penală speciale.

(2) Procurorii sunt constituiți în parchete care funcționează pe lângă instanțele judecătorești și își exercită atribuțiile în cadrul Ministerului Public.

(3) În cadrul procesului penal procurorul are următoarele atribuții:

- a) supraveghează sau efectuează urmărirea penală;
- b) sesizează judecătorul de drepturi și libertăți și instanța de judecată;
- c) exercită acțiunea penală;
- d) exercită acțiunea civilă, în cazurile prevăzute de lege;
- e) încheie acordul de recunoaștere a vinovăției, în condițiile legii;
- f) formulează și exercită contestațiile și căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor judecătorești;
- g) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege.

(4) **Atribuțiile organelor de cercetare penală ale poliției judiciare** sunt îndeplinite de **lucrători specializați** din Ministerul Administrației și Internelor anume desemnați în condițiile legii speciale, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori avizul procurorului desemnat în acest sens.

(5) Atribuțiile organelor de cercetare penală speciale sunt îndeplinite de ofițeri anume desemnați în condițiile legii, care au

primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(6) Organele de cercetare penală ale poliției judiciare și organele de cercetare penală speciale își desfășoară activitatea de urmărire penală sub conducerea și supravegherea procurorului.”

Art. 56 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală — Competența procurorului

„Art. 56. — (1) Procurorul conduce și controlează nemijlocit activitatea de urmărire penală a poliției judiciare și a organelor de cercetare penală speciale, prevăzute de lege. De asemenea, procurorul supraveghează ca actele de urmărire penală să fie efectuate cu respectarea dispozițiilor legale.

(2) Procurorul poate să efectueze orice act de urmărire penală în cauzele pe care le conduce și le supraveghează.

(3) **Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror:**

a) în cazul infracțiunilor pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel;

b) în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 188—191, 257, 277, 279—283 și **art. 289—294 din Codul penal;**

c) în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție depășită, care au avut ca urmare moartea unei persoane;

d) în cazul **infracțiunilor pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție;**

e) în alte cazuri prevăzute de lege.”

Art. 57 din Codul de procedură penală — Competența organelor de cercetare penală

„Art. 57. — (1) Organele de cercetare penală ale poliției judiciare **efectuează urmărirea penală pentru orice infracțiune care nu este dată, prin lege, în competența** organelor de cercetare penală speciale sau **procurorului**, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Organele de cercetare penală speciale efectuează acte de urmărire penală numai în condițiile art. 55 alin. (5) și (6), corespunzător specializării structurii din care fac parte, în cazul săvârșirii infracțiunilor de către militari sau în cazul săvârșirii infracțiunilor de corupție și de serviciu prevăzute de Codul penal săvârșite de către personalul navigant al marinei civile, dacă fapta a pus sau a putut pune în pericol siguranța navei sau navigației ori a personalului. De asemenea, organele de cercetare penală speciale pot efectua, în cazul infracțiunilor contra securității naționale prevăzute în titlul X din Codul penal și infracțiunilor de terorism, din dispoziția procurorului, punerea în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică.”

Art. 58 din Codul de procedură penală — Verificarea competenței

„Art. 58. — (1) Organul de urmărire penală este dator să își verifice competența imediat după sesizare.

(2) Dacă procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență și trimite cauza procurorului competent.

(3) Dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent să efectueze urmărirea penală, trimite de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.”

Art. 324 din Codul de procedură penală — Efectuarea urmăririi penale de către procuror

„Art. 324. — (1) **Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror în cazurile prevăzute de lege.**

(2) Procurorul poate dispune preluarea oricărei cauze în care exercită supravegherea, indiferent de stadiul acesteia, pentru a efectua urmărirea penală.

(3) În cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, **poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală.**

(4) Punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea sau propunerea măsurilor restrictive de drepturi și libertăți, încuviințarea de probatorii ori dispunerea celorlalte acte sau măsuri procesuale nu pot forma obiectul delegării prevăzute la alin. (3).”

Art. 283 alin. (4) lit. m) din Codul de procedură penală — Abateri judiciare

„(4) Următoarele abateri săvârșite în cursul procesului penal se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei: (...)

m) neîndeplinirea în mod nejustificat de către organul de cercetare penală a dispozițiilor scrise ale procurorului, în termenul stabilit de acesta;”.

Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Administrației și Internelor, prin care s-a înființat în subordinea ministrului administrației și internelor Direcția Generală Anticorupție, ca structură specializată pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 383/2005, cu modificările și completările ulterioare

Art. 1 alin. (1) prevede că: „Direcția Generală Anticorupție este structura specializată a Ministerului Administrației și Internelor, cu personalitate juridică, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului ministerului”.

Art. 1 alin. (2) prevede că: „Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.”

Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 158/2017 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Direcției Generale Anticorupție

Art. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției Generale Anticorupție, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 158/2017, prevede că: „Direcția generală are competență materială specială ce vizează infracțiunile de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul MAI.”

Art. 14 din Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției Generale Anticorupție, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 158/2017, stipulează că:

„(1) Obiectivele generale ale direcției generale sunt prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului MAI.

(2) Direcția generală îndeplinește, în condițiile prevăzute de actele normative în vigoare, următoarele atribuții principale:

a) desfășoară activități specializate de prevenire a faptelor de corupție în rândul personalului MAI;

b) organizează și desfășoară campanii/acțiuni de prevenire a corupției pentru conștientizarea consecințelor implicării în fapte de corupție;

c) efectuează investigațiile necesare pentru descoperirea faptelor de corupție săvârșite de personalul MAI;

d) desfășoară activități în vederea obținerii de mijloace de probă prin metodele speciale de supraveghere sau cercetare, conform competențelor legale;

e) desfășoară activități de cercetare penală, în baza ordonanței de delegare emise de procuror;

f) efectuează testarea integrității profesionale a personalului MAI;

g) primește și soluționează reclamațiile/petițiile cetățenilor referitoare la faptele de corupție în care este implicat personalul MAI;

h) administrează sistemul telefonic call-center anticorupție constituit în scopul sesizării de către cetățeni a faptelor de corupție;

i) desfășoară activități de informare și relații publice specifice domeniilor din competență;

j) elaborează studii, analize și prognoze referitoare la evoluția faptelor de corupție la nivelul MAI și înaintează conducerii ministerului, periodic sau la solicitare, propuneri de soluționare a problemelor identificate;

k) elaborează analize și prognoze referitoare la evoluția faptelor de corupție la nivelul structurilor MAI și transmite, periodic, conducerii acestora problemele identificate;

l) asigură coordonarea, monitorizarea și evaluarea activităților de management al riscurilor de corupție în cadrul structurilor MAI și realizează evaluarea măsurilor adoptate de structurile ministerului pentru remediarea aspectelor care au favorizat incidentele de integritate;

m) desfășoară activități specifice de afaceri europene și cooperare internațională în domeniul prevenirii și combaterii corupției, organizează, participă sau asigură reprezentarea direcției generale la evenimente naționale și internaționale din domeniul specific de activitate, în conformitate cu interesele MAI;

n) constituie, gestionează și accesează baze de date/sisteme informatice de evidență pentru desfășurarea activității din competență, în calitate de operator de date cu caracter personal;

o) elaborează, contractează, implementează și monitorizează proiecte cu finanțare externă;

p) gestionează și administrează resursele umane, materiale, financiare și tehnice deținute;

q) exercită orice alte atribuții conferite prin lege.”

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare

Potrivit art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, **aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare**, în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de corupție, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție funcționează ofițeri de poliție, constituind poliția judiciară a Direcției Naționale Anticorupție. Ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1) își desfășoară activitatea numai în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, sub autoritatea exclusivă a procurorului-șef al acestei direcții. Ofițerii și agenții de poliție judiciară pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Direcției Naționale Anticorupție. Ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control al procurorului. Dispozițiile procurorilor din Direcția Națională Anticorupție sunt obligatorii pentru ofițerii de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1). Actele întocmite de ofițerii de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.

Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 24 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare

Potrivit art. 1 din Legea nr. 364/2004, cu modificările și completările ulterioare, poliția judiciară este organizată și

funcționează în cadrul structurilor specializate ale Ministerului Afacerilor Interne, respectiv lucrători specializați anume desemnați de ministrul afacerilor interne, cu avizul favorabil al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care își desfășoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau sunt desemnați și funcționează în alt mod, potrivit unor legi speciale.

IX. Opinia judecătorului-raportor asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că se impune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, și a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor”.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată consideră că sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori este inadmisibilă pentru următoarele considerente:

Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.*

Din dispozițiile legale anterior menționate rezultă că, pentru a fi admisibilă, sesizarea prin care se solicită să se dea o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

— instanța care a formulat sesizarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță. Sub acest aspect se constată că instanța de trimitere — Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori — a fost investită în Dosarul nr. 2.113/89/2019/a1 cu soluționarea în ultimă instanță a contestației formulate de inculpații P.G. și P.F.A. împotriva Încheierii nr. 98 din 16.12.2019, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Vaslui, în procedura de cameră preliminară;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă dezlegării să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare. Din relațiile comunicate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară — Serviciul judiciar penal rezultă că problema de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Examinând îndeplinirea acestor condiții în cauză, se constată că, dacă prima și cea de-a treia condiție a admisibilității sunt îndeplinite, cea de-a doua condiție necesară, ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, nu este îndeplinită.

În acest sens, jurisprudența completurilor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție (*Decizia nr. 14/2017 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 28 iunie 2017, Decizia nr. 21/2019 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 981 din 5 decembrie 2019, Decizia nr. 11/2014 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014, Decizia nr. 23/2014 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014*), prin care s-a statuat că, din perspectiva condiției ca de lămurirea problemei de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei, trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă, (...) dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal, este fără echivoc.

Chiar dacă s-a conturat o practică judiciară neunitară la nivelul curților de apel, care este în contradicție cu interpretarea jurisprudențială unitară dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în ceea ce privește pretinsa competență a lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție de a efectua anumite acte de urmărire penală dispuse de către procuror în cauzele în care urmărirea penală se efectuează obligatoriu de către acesta, dihotomia jurisprudențială evocată nu are consecințe asupra fondului cauzei în raport cu chestiunea de drept ce se solicită a fi rezolvată.

În realitate, în esență, întrebarea formulată pornește de la analiza legalității administrării probatoriului în procedura de cameră preliminară prin raportare la competența organului de urmărire penală, însă întrebarea nu urmărește lămurirea unei astfel de chestiuni de drept, ci competența de a efectua acte de cercetare penală în cauzele de corupție a lucrătorilor poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție.

În raport cu dispozițiile legale precitate și jurisprudența Curții Constituționale, cu referire la competența organului de urmărire penală trebuie avut în vedere că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta, deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar subsecvent presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv a normelor de competență. În acest sens, dispozițiile art. 58 din Codul de procedură penală reglementează instituția verificării competenței de către organul de urmărire penală, care este dator să își verifice competența imediat după sesizare, iar dacă constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fie să dispună de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență, fie să trimită de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent [a se vedea *Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017*].

Or, cu privire la competența organelor de cercetare penală este statuat de către legiuitor că organele de cercetare penală ale poliției judiciare efectuează urmărirea penală pentru orice

infracțiune care nu este dată, prin lege, în competența procurorului, Codul de procedură penală prevăzând de asemenea că atribuțiile organelor de cercetare penală ale poliției judiciare sunt îndeplinite de lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor anume desemnați în condițiile legii speciale, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori avizul procurorului desemnat în acest sens.

Așa cum s-a arătat, urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârșit o infracțiune și la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Or, în cauzele în care competența de efectuare a urmăririi penale este a procurorului analiza legalității administrării probelor se face prin raportare la această competență, și nu a organului de cercetare penală, care nu are nicio competență în efectuarea urmăririi penale.

În fapt, ceea ce interesează într-o astfel de analiză este existența actului de delegare al procurorului competent, calitatea de lucrători ai poliției judiciare a celor delegați și volumul actelor de urmărire penală delegate, întrucât procurorul poate delega doar organelor de cercetare penală ale poliției judiciare și poate delega efectuarea numai a anumitor acte de urmărire penală, fiind evident că procurorul nu poate delega efectuarea tuturor actelor de urmărire penală (de exemplu, procurorul să efectueze personal doar acele acte de urmărire penală pe care legea i le impune expres, iar restul actelor să fie efectuate prin delegare de lucrători de poliție judiciară).

Așadar, dacă procurorii ce efectuează urmărirea penală în cauze de corupție privind personalul Ministerului Administrației și Internelor nu ar delega pentru efectuarea anumitor acte lucrătorii de poliție judiciară ce își exercită atribuțiile în cadrul Direcției Generale Anticorupție, aceștia nu ar mai avea de dus la îndeplinire nicio dispoziție în materie procesual penală, deci nu ar mai îndeplini atribuții ce îi sunt conferite de Codul de procedură penală.

În egală măsură, interpretarea în sensul că organele de cercetare penală ale poliției judiciare care își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Generale Anticorupție ar avea o

competență exclusivă, în sens procesual, ar însemna negarea competenței atribuite exclusiv procurorului de a cerceta infracțiunile de corupție comise de orice persoane și de a nega garanțiile constituționale conferite procurorului în exercitarea funcției judiciare încredințate.

Or, efectuarea urmăririi penale de către procuror este o garanție suplimentară de legalitate și temeinicie, prin implicarea nemijlocită a procurorului în efectuarea activităților de urmărire penală, în considerarea pregătirii specifice a acestuia, care poate prelua orice dosar, în limitele stabilite de normele de competență ori poate delega, prin ordonanță, efectuarea anumitor acte de urmărire penală organelor de cercetare penală ale poliției judiciare.

A nega această garanție echivalează cu negarea principiului legalității, întrucât fiind investit prin lege să efectueze personal urmărirea penală în cazul anumitor categorii de infracțiuni, doar procurorul este cel care poate decide dacă delegă și căror organe de cercetare penală ale poliției judiciare delegă efectuarea anumitor acte, așa încât normele de organizare și funcționare ale unor structuri specializate ale Ministerului Administrației și Internelor, în cadrul cărora funcționează și lucrători ai poliției judiciare, nu pot schimba această competență și nu pot interfera decât nelegal în activitatea procurorului.

În aceste condiții, în care verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, din perspectiva normelor privind competența, se realizează prin raportare la procuror, lămurirea chestiunii de drept nu produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a contestației în procedura camerei preliminare și nici asupra modului de rezolvare a fondului cauzei privind rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal, neexistând o relație de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei, în accepțiunea conferită de jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, cu consecința inadmisibilității sesizării.

Or, dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării nu este determinantă pentru rezolvarea contestației în procedura camerei preliminare și, pe cale de consecință, nici pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

Pentru considerentele expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, urmează a se dispune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 2.113/89/2019/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.*”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 iulie 2020.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Diana Gabriela Vlădaia

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T

privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Social Democrat, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 28.10.2020—21.12.2020 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Social Democrat, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020.

Constatări:

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020:

— contribuțiile electorale au fost în cuantum de 44.658.064,51 lei, astfel: 40.982.764,51 lei contribuții ale candidaților și 3.675.300,00 lei transferuri din contul curent central în contul central de campanie;

— cheltuielile electorale au fost în cuantum de 42.786.926,73 lei.

Conform cererii de rambursare a cheltuielilor electorale depuse de către mandatarul financiar coordonator cuantumul cheltuielilor electorale solicitate în vederea rambursării este de 42.786.592,38 lei, iar conform documentelor justificative cuantumul acestora este de 42.786.926,73 lei.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (12) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în urma verificărilor efectuate, echipa de control a validat suma de 42.752.201,80 lei aferentă cheltuielilor electorale pe care o propune în vederea rambursării către competitorul electoral și a invalidat suma de 34.390,58 lei în baza prevederilor art. 48 alin. (11) lit. b), c) și prevederilor art. 48 alin. (13) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

S-a constatat faptul că au fost încălcate prevederile art. 28 alin. (1) lit. a) și d), alin. (6), (9), (12), (13) și (14), art. 36 alin. (2) și (3), art. 38 alin. (2) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

București, 23 decembrie 2020.

Nr. 32.648.

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T

privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Uniunea Independentă pentru Tecuci, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 21.12.2020—15.01.2021 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Uniunea Independentă pentru Tecuci, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020.

Constatări:

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020:

— contribuțiile electorale au fost în cuantum de 33.450,00 lei, reprezentând contribuții ale candidaților;

— cheltuielile electorale au fost în cuantum de 13.421,76 lei.

Conform cererii de rambursare a cheltuielilor electorale depuse de către mandatarul financiar coordonator cuantumul cheltuielilor electorale solicitate în vederea rambursării este de 13.421,67 lei, iar conform documentelor justificative cuantumul acestora este de 13.421,76 lei.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (5) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în urma verificărilor efectuate, echipa de control a invalidat suma de 13.421,76 lei. Nu au fost constatate abateri contravenționale.

București, 14 ianuarie 2021.
Nr. 838.

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T
privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale
ale Partidului Gorjenilor, cu ocazia alegerii autorităților administrației
publice locale din anul 2020

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 28.12.2020—6.01.2021 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Gorjenilor, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020.

Constatări:

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020:

- contribuțiile electorale au fost în cuantum de 0,00 lei;
- cheltuielile electorale au fost în cuantum de 5,00 lei.

Nu a îndeplinit condițiile privind rambursarea cheltuielilor electorale prevăzute de art. 48 alin. (8) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 57 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu modificările ulterioare.

Nu au fost constatate abateri contravenționale.

București, 19 ianuarie 2021.
Nr. 1.151.

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T
privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale
ale Partidului Băcăuanilor, cu ocazia alegerii autorităților administrației
publice locale din anul 2020

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 8.01.2021—11.01.2021 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Băcăuanilor, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020.

Constatări:

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020:

- contribuțiile electorale au fost în cuantum de 2.250,00 lei, reprezentând contribuții ale candidaților;
- cheltuielile electorale au fost în cuantum de 2.233,03 lei.

Nu a fost solicitată rambursarea cheltuielilor electorale.

S-a constatat faptul că au fost încălcate prevederile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

București, 19 ianuarie 2021.

Nr. 1.284.

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T

privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Pact pentru Galați, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 21.12.2020—15.01.2021 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Pact pentru Galați, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020.

Constatări:

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2020:

— contribuțiile electorale au fost în cuantum de 23.080,00 lei, astfel: 9.950,00 lei contribuții ale candidaților și 13.130,00 lei transferuri din contul curent central în contul de campanie;

— cheltuielile electorale au fost în cuantum de 24.536,00 lei.

Nu a fost solicitată rambursarea cheltuielilor electorale.

S-a constatat faptul că au fost încălcate prevederile art. 28 alin. (1) lit. a) și art. 36 alin. (5) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 37 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 10/2016, cu modificările ulterioare.

București, 21 ianuarie 2021.

Nr. 1.429.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 320586